

Üç hafta geride kaldı... Hayatımda ilk defa bu kadar uzun süre aralıksız yatıyorum. Tepemde beyaz bir duvar; sanki büyük bir tabutun içindeyim. İçimi sıkıntılar basınca ablam teselli ediyor: "Bizde tavan yüksekliği 3.5 metre. Yeni apartmanlarda bu konforu bulamazsın."

Haklıymış. Bir süre sonra Denizlere naklim yapılıyor. Buradaki tavan daha alçak... Müteahhit fazladan bir kat daha çıkmak için yükseklikten çalmış olmalı. Neyse ki salon penceresinden çam ağaçları görülüyor. Biricik kızımı karşımda görmek sancılarımı dindiriyor. Yıllardır doğru dürüst görüşmemiştik. Seyahatten sonra ilk defa bu kadar uzun süre birlikte oluyoruz. Üniversiteye giriş sıralaması üzerinde çalışıyor, geleceğe dair planlarını konuşuyoruz.

Başıma neler geldiğine gelince... Her şey 20 gün önce başlıyor. Aniden patlayan bel fıtığımla hayatım da bir anda değişiyor. Gittiğimiz ilk doktor Volkan Aydın acilen ameliyat olmam gerektiğini söylüyor. Muayenehanesinde iki büklüm olmuş, dayanılmaz ağrılarla kıvrılırken onun anlattıklarına kulak kabartıyorum: "İki omur kemiği arasındaki diskten fırlayan parça sinire baskı yapıyor; halk arasında buna 'bel fıtığı patlaması' denir, bu parçayı almamız lazım. Şu anda sağ bacağınızda % 40 güç kaybı var. Biraz daha zaman geçirirseniz ayağınız düşecek, belki de felç olacaksınız!.."

İlk Operasyon

Hayatımda hiç ameliyat olmadım. Aklıma rahmetli anneannem geliyor. 90'lı yaşlarına kadar son derece sağlıklı bir hayat süren anneannemin en büyük arzusu ameliyat olmaktı! Cenazesinden sonra dayım Orhan Karaveli'nin söyledikleri hâlâ kulaklarımda: "Evlatları olarak annemizin her istediğini yerine getirdik. Ancak galiba bir tek konuda yetersiz olduk; sevgili anneciğimizi bir türlü ameliyat ettiremedik!" Evet bizim ailede böyle bir damar var, ama ben anneanneme çekmemişim, ameliyat olmak istemiyorum.

Aynı gün içinde denizci doktor arkadaşlar Mahmut Berkman, Cüneyt Şar da işin ciddiyetini anlatınca ikna oluyorum. Ancak Amerikan Hastanesinde SGK geçmiyor, istedikleri para da bende yok. Bir başka doktor arkadaşım Yaşar Öğünç hararetle tavsiyede bulunuyor: "Medipol Hastanesi doktorlarından Dr. Ahmet Arslan bu tip ameliyatlarda çok başarılıdır. Aman ona bir görünün!.." Üstelik o hastanede SGK da geçiyormuş.

Hastanede

Medipol Hastanesi pırıl pırıl, son derece modern cihazlara sahip bir hastane. Aynı pırıltıya sahip Amerikan Hastanesinden dış görünüş olarak farkı, çalışan hanım görevlilerin bir kısmının tesettürlü olması. Ameliyat için gelecek olan elitist ablamın böyle şeylerden hiç hazetmediğini düşünerek biraz endişeleniyorum.

Görevlilerin nasıl giyindikleri benim açımdan her hangi bir sorun teşkil etmiyor (aynı şekilde ayağımdaki kısa şortla da kimse ilgilenmiyor). Hatta buradaki ortamın canım ülkemin hakiki haline daha çok benzediğini düşünüyorum ve kendimi oldukça rahat hissediyorum. (Neyse ki daha sonra gelen ablam da hastaneyi çok beğeniyor, görevlilerle samimi diyaloglar kuruyor; böylece tatsız bir olay yaşamıyoruz.)

Dr. Ahmet Arslan'a hemen kanım kaynıyor. Bugüne kadar çok sayıda ameliyat yapmış tecrübeli bir operatör olmasına rağmen mütevazı tavrı, karşısındakini rahatlatan dingin havasıyla insana güven veriyor. Bu doktor beni sağlığıma kavuşturur diye düşünüyorum ve kendimi onun neşterine teslim etmeye karar veriyorum. Hastaneye yatış kaydım yapılıyor. Bir seri kontrol ve tahlilden sonra artık ameliyata hazırım.

Ameliyat öncesi odama yatmak üzere koridorda ilerlerken tekerlekli sandalyeyi başka birinin ittiğini fark ederek soruyorum: "Tahsin'e ne oldu?" Sandalyeyi iten yeni görevli cevap veriyor: "Ha o mu, ameliyattan çıkan hastayı almak için morga gitti!" Hafifçe ürperiyorum. Kuşkusuz aynı ameliyathaneye girecek bir sonraki hastayı tedirgin edecek türden bir cevap. Ama görevli bunu o kadar içten ve doğal bir eda ile söylüyor ki.. Tedirginliğim çabucak geçiyor.

Her Şey Yolunda

Gözlerimi açtığımda çok şükür odamdayım. Doktor Ahmet ameliyatın başarılı geçtiğini söylüyor.

Kendimi yokluyorum; en küçük harekette kızgın kılıçlarla dağlanırmışçasına sancıyan bacağım artık kuşlar gibi özgür ve sancısız hareket ediyor. Gece yarısına doğru yatağımda doğrulabildiğimi hayretle fark ediyorum. Canımın yanması geçince açlığı hissediyorum. Karnım çok aç, ama yemek saati de çoktan geçmiş. Hastabakıcıyı çağırıyoruz. Aşçıya bir sorayım, belki bir şeyler ayarlar, diyor.

Biraz sonra tepsi içinde tabaklar geliyor. Kıymalı pide, içli köfte, patlıcan biber kızartması, yanında şekerpare... Odada refakatçi olarak kalan ablamın gözleri fal taşı gibi açılıyor: "İki kere ameliyat oldum, böyle bir şey görmedim. Ameliyattan çıkmış adam bunları yer mi, aman sakın yeme, hasta olursun..." diyor. Ancak gözüm önümdekilerden başka bir şey görmüyor. Tepsi boşaldıktan sonra sırt üstü devriliyor, derin bir uykuya gömülüyorum.

Ahmet Arslan'ın verdiği iki haftalık ev istirahatının son günü kontrol için hastaneye gitmeye hazırız. Doktorum hastanede bizi bekliyor. Son kontrol öncesi kendimi çok iyi hissediyorum. Beni bu halde görünce tekneye gidebileceğimi söyleyeceğine eminim. Son birkaç gündür evin içinde rahat rahat yürüyor, her işimi kendim görüyorum.

Bu Ne Aksilik

Çantam hazır. Evden çıkmadan son bir kez tuvalete giriyorum. İşimi gördükten sonra taharet musluğunu açıyor, sol elimi arkaya doğru uzatıyorum... Ve o anda olan oluyor. Birden dünyam kararıyor. Vücudumun sağ tarafı adeta yüzlerce voltluk cereyana kapılmış gibi kasılıyor. Oracıkta kilitleyip kalıyorum.

İki büklüm olduğum klozetin üzerinden bir türlü kalkamıyorum. Üstelik sesimi de içeriye duyuramıyorum. Neyse ki telefon yanımda, salonu arıyorum geliyorlar. Bu sefer de kapı açılmıyor. Aksi gibi tuvaletin kapısını içeriden kilitlemişim. Deniz epey uğraştıktan sonra kapıyı dışarıdan açmayı başarıyor. Tespih böceği gibi olmuşum. Salondaki divana taşıyorlar. Üç gün yerimden kalkamadan yatıyorum.

Hastaneden bekliyorlar, ama bu halde bir yere gidemem Ayıp değil ama ambulansa binmemeye de kararlıyım. Dostlar sağ olsun, Haluk Kutay'ın cip tipi arabası konfor bakımından ambulansı aratmıyor... Denizci dostum sarsmadan hastaneye götürüyor. Yeniden çekilen MR'a bakan Ahmet Arslan; yeni bir parça atmış, diyor. Şimdi de bu parça sinire baskı yapıyormuş. Doktorum, ameliyattan sonra böyle bir ihtimalin söz konusu olduğundan zaten bahsetmişti. Şanssızlık işte...

Dr. Ahmet ikinci bir ameliyatla bu parçayı almaları gerektiğini söylüyor. Kendisine güvenim

tam... Tekrar hastaneye yatıyorum, sabah ameliyata gireceğim. Durup dururken başıma bu işler neden geldi... Odamda yatarken birden aklıma hep ihmal ettiğim adağım geliyor.

Güney Okyanusu'ndaki o korkunç fırtınayı, o her şeyin bittiğini, hayat çizgimizin buraya kadar olduğunu düşündüğümüz o meşum günü hatırlıyorum. Kamaranın içinde artık korku sınırlarını çoktan aşmış, sonumuzun nasıl geleceğini tuhaf bir merak duygusuyla bekliyorduk. Dalgalar kamara lombuzlarında balyozla vuruluyormuş gibi vahşi sesler çıkarırken; 'Allahım' demiştim. "Eğer bu badireyi sağ salim atlatırsak, Türkiye'ye dönünce hemen bir kurban keseceğim!"

Adak

Acaba başıma gelenler biraz da bu yüzden mi?.. Hâlâ bu sözümü yerime getiremediğim için mi son aylarda başıma işte böyle bir sürü tuhaf olay geliyor... Hastane odasından vekâlet veriyorum. Adağım sabah ameliyata girmeden kesilecek. Sabah doktoru beklerken telefonuma beklediğim mesaj düşüyor: "Adağın kesildi, Allah kabul etsin!" Biraz sonra doktor gözüküyor. Yanında beni ameliyathaneye götürecek olan hastabakıcıyla odaya giriyor: "Ameliyathane hazır, sizi bekliyorlar."

Nedense birden kendimi çok iyi hissediyorum. Doğrulmayı deniyorum. Hayret sancı duymadan doğrulabiliyorum. Yataktan kalkıp ayakta durunca doktor da hayretle bakıyor. Koridorda biraz yürüyüp odaya geri dönüyor ve "Ben ameliyat olmaktan vazgeçtim, siz ne dersiniz," diyorum.

Doktorum gülümseyerek yüzüme bakıyor: "İlk ameliyatta size bu şans tanımadık, ama şimdi tanıyabiliriz. Az da olsa ameliyat olmadan bunu atlatma şansınız var gibi gözüküyor, ancak büyük ihtimalle ameliyat için geri geleceksiniz. Gene de belli olmaz... Şimdi gidin evde bir hafta yatın, iyice dinlenin. Bakalım durumunuz iyiye mi gidecek, yoksa başa mı dönecek."

Toparlanıp hastaneden çıkıyoruz.

Not: Sevgili Ömer Karahan ve Haluk Karamanoğlu tanıdıkları ve çok güvendikleri doktor arkadaşlarına da görünmemi istiyorlar. "Belki onların da tavsiyeleri olabilir," diyorlar. Ancak yerimden kalkıp bir yere gitmem çok zor. Dr. Ali Fahir Özer ve Dr. Yunus Aydın e-postayla yolladığım ameliyat öncesi ve sonrasına ait MR'ları gördükten sonra çok başarılı bir ameliyat geçirdiğimi, ameliyat sonrası yaşadıklarımın her zaman karşılaşılabilecek türden şeyler olduğunu söylüyorlar.

